

Povara greșelii și a sinelui. Despre blîndețe, Galateni 6:1-5

Familiei Achim
pentru modul în care împletesc
blîndețea cu asprimea,
slujirea, cu purtarea sarcinilor.

Galateni 6:1 Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicăți cu duhul blîndeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Cristos. Dacă vreunul crede că este ceva, cu toate că nu este nimic, se înșeală singur. Fiecare să-și cerceteze fapta lui, și atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l privește pe el, și nu cu privire la alții; căci fiecare își va purta sarcina lui însuși.

Căutăm oameni mici pentru sarcini mari

Acest text este scris într-un an electiv pentru bisericile noastre. Alegem comitete pentru biserici, pentru comunități și un nou comitet pentru Uniune. Căutăm oameni potriviți pentru slujbe, bărbați destoinici și vorbiți de bine, oameni blînzi ca Moise, dar cu autoritate, competenți spiritual și fără "dosare". Expresia „bărbații sunt o specie pe cale de dipariție” a devenit un loc comun. Cei care sunt blînzi sunt prea lipsiți de inițiativă, spun unii. Cei competenți din punct de vedere administrativ nu sunt competenți spiritual. Cei care nu au dosare, nu au nici fapte rele, dar nici fapte bune de ținut minte. Ne trezim în situația de a alege oameni vechi pentru responsabilități noi. Pe unii îi alegem trecîndu-le cu vederea slăbiciunea despre care știm că îi va trăda atunci cînd vom pune sarcinile noastre pe umerii lor. Citim în aceste zile textele din Timotei și Tit, texte

despre calificarea în slujire și încercăm cu toții să ne potrivim în pagina Scripturii portretele spirituale. Privindu-ne în lumina noastră, am putea spune că, la urma urmei, nu suntem chiar așa de răi. Dacă încercăm să privim lumina prin lumina Lui, atunci lucrurile se schimbă. Să ne privim în lumina Cuvântului, mai ales noi, cei care vom primi o pedeapsă mai aspră.

La o primă vedere descoperim că avem foarte multe orgolii hrănite de etichete care nu se potrivesc cu caracterele noastre prea mici pentru poveri așa de mari. În ochii lumii avem oameni mari, respectabili și descurcăreți, dar nouă ne lipsesc tot mai mult oamenii mici în ochii lor, singurii capabili să poarte poverile mari. Ne lipsesc oameni care să fie în stare să-și poarte măcar propriile lor poveri.

Cînd alții greșesc...

Textul din Galateni îmi este foarte drag, pentru că vorbește de cîteva lucruri care ne frămîntă, ne dau tîrcoale și sunt la modă,: imagine de sine, competență, greșeli, relații – teme de anvergură, demne de calificări mai largi decît exercițiul unei simple exegeze.

Zilele trecute am trecut printr-o experiență în care alții au fost cei care au greșit. Cînd alții greșesc, te bucuri. Te bucuri că nu ai greșit tu, cel ce n-ai fost încă prins, sau poate nu știi că ai greșit deja. Cînd alții greșesc, într-o lume căzută, amintește-ți că oricînd îți poate veni rîndul și ție. „Astfel, deci, cine crede că **stă în picioare**, să ia seama să nu cadă.”³⁸

Însă cînd tu ai greșit, dacă ești sincer înaintea Domnului și înaintea celorlalți, problema cea mai mare nu se naște din teama de consecințe, din panica de a ascunde faptele pentru public, ci din drama deconstruirii imaginii de sine, atunci cînd

---

³⁸ 1 Cor. 10:12

te trezești într-o puternică criză de identitate. Te întrebi: "Tocmai mie? Cum mi s-a putut întâmpla una ca asta?" Când te-au prins, te întrebi cum de te-au prins tocmai pe tine, când alții o fac mai lată. Când ai greșit, intri în starea în care oglinda în care te privești începe să se deformeze, și te întrebi cine ești tu de fapt, unde și cine îți mai sunt prietenii; ce vor deveni ceilalți față de tine?

Speri ca același lucru să li se întâmple și celorlalți. Speri ca unii să se întrebe cine sunt ei ca să judece sau să arunce primii cu piatra. Dacă nu au bunul simț să se întrebe singuri, le sugerezi tu această direcție de judecată.

Unii chiar se întreabă acest lucru. Unii chiar trăiesc drame când greșești. Dacă ești păstor spiritual, părinte duhovnicesc, poți crea adevărate tragedii lăuntrice în sufletul acestor micuți. Greșeala ta creează crize de identitate și crize morale nu numai în tine, dar și în ceilalți din jurul tău. O cădere seamănă panica. Aceași problemă o au și cei din fața ta. Oglinzile lor încep să se deformeze. Nu știu ce să facă, pentru că greșeala este o chestiune de relație; se așează în spațiul comunitar, între mine și tine. În momentul în care ai greșit se declanșează criza în Trup, între mădulare. Căderea ta naște semne de întrebare pentru tine, pentru ei, pentru Trup.

Cum ne relaționăm la cei care au greșit? Blîndul moștenește pămîntul

Apostolul Pavel le spune celor din Galatia: Dacă a greșit cineva între voi și nu știți ce să faceți, cum să reacționați, dacă aveți pretenția că sunteți duhovnicești, încercați să îl ridicăți, cu duhul blîndeții, ca unii care știți că de aceleași păcate ne putem face vinovați oricînd, fiecare dintre noi."

Cînd alții greșesc sau cînd tu greșești, singura cale de rezolvare este recuperarea într-un context al **spiritualității**

autentice, cu duhul blîndeții, cu o imagine de sine bine cumpănită – trei lucruri greu de găsit astăzi în bisericile noastre. Adevărata duhovnicie este confundată cu un trăirism mult prea dulceag, care nu are nimic de-a face cu realitatea. Duhul blîndeții este înlocuit cu spiritul de compromis, iar cu imaginea de sine am rezolvat-o, oglindindu-ne în alții mai slabi ca noi.

Blînd și cu duhul blîndeții însă nu este acela care te încurajează cu vorbe ca: "Ei, ce să-i faci? S-a întîmplat. Nu pune la inimă! Au pățit-o și alții. Nu fă așa mare tragedie. Treci cu vederea, oricum vei uita. Nesimțirea își face lucrarea ei cu timpul, iar vremea le șterge pe toate".

Omul blînd nu este nici nepăsător, nici condescendent, nici ipocrit. Cel blînd nu este bleg, lipsit de pasiune, lipsit de vîltoare și volnicie. Cel blînd este cel care nu mai așteaptă nimic de la ceilalți, ci totul de la Dumnezeu. De aceea Dumnezeu le dăruiește spre moștenire pămîntul tocmai celor blînzi, pentru că au renunțat demult la tot ce ar fi putut poseda dintre cele ce sunt pe el. Cel blînd are o imagine potrivită despre sine. Iar o imagine potrivită de sine are cel al cărui suflet e înțărcat și liniștit³⁹.

Ambițiile i-au murit; au rămas aspirațiile (în sensul etimologic, *ad-spirare* – ceea ce vine din partea Duhului); patimile s-au dizolvat în pasiune. Urmărind mai departe textul Psalmului 131 înțelegem că, dacă ai sufletul înțărcat, te interesează de Israel; patimile politice se destramă în doruri pentru binecuvîntarea poporului. Cel blînd, în acest sens nu este dresat, ci domesticit în așteptările sale firești și nelegitime. Un astfel de om poate întinde mîna să ajute, își poate risca reputația și își arată puterea spirituală întinzînd mîna și ajutîndu-l pe cel căzut. Blîndul trebuie ridicat, ales, pus în mărire, pentru că tocmai a renunțat la ridicări și măriri. Cel care

---

³⁹ Ps. 131

s-a scăzut singur poate să se apropie de cel căzut cu cea mai mare grijă. Cel care s-a împuținat capătă putere și i se poate da o putere care nu mai este toxică pentru el ca pentru cel nezdrobot.

Cînd bisericile suferă de pe urma rănilor provocate de cei căzuți în păcate, trebuie să alegem oameni care să umble după oaia pierdută, nu după vițelul cel îngrășat. Drumul spre recuperare a celui căzut nu stă în el însuși, aceasta ar fi yoga, autosugestie. Drumul spre ridicare se poate găsi într-o relație cu cel blînd *de-adevăratelea*, ca cel competent să-l poată ridica. Apostolul Pavel pune problema competenței celui care se implică în ridicare.

Adevăratul blînd, adevărata pocăință și primejdiile lor

Cel cu adevărat blînd, care se apropie de tine, te conduce pe drumul pocăinței autentice – o pocăință a unui creștinism care nu admite o imagine de sine în care tu trăiești comod, frumos ambalat, cu "încredere în forțele proprii și cu gândire pozitivă". Pocăința lui Cristos începe cu demontarea imaginii de sine, pentru a putea urma restaurarea chipul Său în noi.

Textul biblic spune mai departe că atunci cînd ridici pe cineva trebuie să iei seama la tine însuși, ca să nu fi ispitit și tu. E un îndemn la introspecție, pentru a te ajuta să înțelegi unde ești și cît ești de expus, ca unul la fel de păcătos. Ești în aceeași primejdie ca a celui care ți-a aruncat sarcina. Purtarea sarcinilor este o întreprindere plină de riscuri mari. A purta sarcina nu înseamnă nici găsirea de soluții de compromis, nici mușamalizarea păcatului. Purtarea sarcinii altuia presupune un risc pe care ți-l asumi în propria ta umblare cu Domnul, primejduindu-ți propria neprihănire.

În locurile în care umblă adevărații blînzi, acolo unde se practică și se trăiește adevărata pocăință, nu prea umblă cei

care doresc doar titlul și birourile. Acele locuri și acea viață sunt pline de primejdii.

Cel care încearcă să umble pe drumul pocăinței și al blândeții, cu poverile și primejdiile care le însoțesc, fără a se pocăi și împlânzi cu adevărat, se cufundă în suferință și întuneric. Nu te poți apuca de sarcini pe care nu le-ai purtat mai întâi. Nu te poți apuca de vindecat boli de care nu te-ai pocăit și curățit, așa cum leprosul nu-l poate vindeca pe lepros, iar orbul nu-l poate călăuzi pe orb. Mai întâi găsește tu drumul pocăinței. Mai întâi trebuie scoasă bîrna din ochiul tău, dacă vrei să-i scoți fratelui tău paiul din ochi.

Aceasta este o vindecare de tine însuși, căci tu însuși ești cea mai grea povară din lume. Aceasta te califică să porți poveri spirituale. Dacă ai aruncat cea mai grea și urîtă povară din lume pe umerii lui Cristos, îți poți asuma poverile altora. Vindecarea de sine, cîștigarea unei păreri cumpătate despre sine este prima parte dintr-un drum al cărui sfîrșit este călăuzirea spirituală a altora.

Într-o lume în care ni se spune că omul este cea mai de preț valoare, trebuie să răscumpărăm umanitatea. Într-o lume în care ni se spune că suntem independenți, trebuie să răscumpărăm ideea de libertate în comunitate. Într-o lume în care eul este lăsat fără frîu, trebuie să ne recîștigăm sinele. În lumea noastră, în care imaginea de sine este cosmetizată și pudrată ca nu cumva să îi iasă lepra la iveală, apostolul Pavel intră cu toată forța și ne sfătuiește să nu ne comportăm ca unii care credem că am fi ceva, pentru că suntem nimic.

Cel ce este nimic și a făcut nimic - tuturor totul

„Dacă crede cineva că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșeală singur”⁴⁰. Cel ce știe că este nimic și că orice ar face tot nimic rămîne poate să facă de toate și le poate fi tuturor totul⁴¹.

Aici este punctul zero al unui nou drum spiritual, drum al adevăratului eroism și al „îmbunătățiri” spirituale. Creștinismul autentic al Cristosului cel adevărat este unul care ne coboară de pe falsele noastre pedestale, ne fărîmă imaginile false despre noi înșine și în schimb ne pune poverile altora pe umeri, ne dăruiește jugul cel bun și povara în fața întregii lumi. Devenim astfel un spectacol al umilinței și zdrobirii eu-lui pentru a-i ajuta în felul acesta pe ceilalți.

Dacă ți-a trecut prin cap vreodată că ești ceva, că meriți ceva, că ai putea ceva, măcar că nu ești, nu meriți și nu poți face nimic despărțit de El... există o frază a unui personaj dintr-un film ieftin, totuși o frază mare, care descrie ceea ce simți după ce ai ajuns la adevărata cunoaștere de sine, fie că ai căzut fie că au început alții să cadă în jurul tău: "Sunt ca un fir de păr pe burta unui cal. Cade firul, frumusețea calului nu scade". Suntem un fir de praf pe care îl spulberă vîntul, o suflare, un abur, un fir de iarbă.

Metafora apostolului este fascinantă și ispititoare – un animal de povară. Acesta este creștinismul plin de pasiune pentru oameni, un creștinism care ne transformă în animale de povară. Din pricina acestei filozofii și a acestei promovări a competențelor inverse și surprinzătoare, creștinismul nu mai este atît de popular, pentru că te desființează, te șterge, îți

---

⁴⁰ Galateni 6:3 Dacă vreunul crede că este ceva, cu toate că nu este nimic, se înșeală singur.

⁴¹ I Corinteni 9:22 Am fost slab cu cei slabi, ca să câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mântuiesc pe unii din ei.

distruge respectul de sine, dar te eliberează. Iată din nou întoarcerea și răsturnarea. Creștinismul crucii vechi nu mai este atât de popular pentru că te așează într-un sistem de valori în care tot timpul ești depășit, scandalos lucru, de proștii lumii acesteia. Cum să faci carieră într-o comunitate în care nu sunt mulți înțelepți în felul veacului și în care cele slabe ale lumii le fac de rușine pe cele tari?

Dacă începem să ne facem singuri dosar de fapte bune, Dumnezeu ne lasă în pace, după care dă cu orgoliile noastre de pământ. I-am dat unei bătrânele 10 lei. Bravo mie! Apoi aflu că și-a dat toată pensia pentru ajutorarea săracilor. Cum să mă mai pot admira într-o comunitate în care nebunia de acest fel este la rang de înțelepciune, iar înțelepciunea lumii este nebunie.

Fiecare să-și cerceteze fapta lui și să ia poverile altora

Ce fel de creștinism va fi acela trăit în felul acesta! Ce comunități eclesiale, ce structuri de conducere se vor crea în care competența spirituală va fi redefinită în acești termeni!

"Fiecare să-și cerceteze fapta și va avea cu ce să se laude, numai în ceea ce-l privește pe el și nu cu privire la alții."⁴²

Dacă nu îți poți asuma sarcinile altora, după ce ai văzut care sunt condițiile, încearcă un creștinism de unul singur, doar tu cu Dumnezeu, ca într-o celulă de stup. Nu te interesează să porți sarcinile nimănui? Nu vrei să porți povara altuia? Atunci adună-ți faptele bune, fă o listă și laudă-te numai în privința ta.

Vei descoperi că este un drum mult mai greu și mai primejdios. Strecurându-mi toate faptele bune care ar fi demne de laudă, am adunat doar un grăunte de grâu pe un mușuroi de mizerie.

Chiar dacă ai reuși să îți aduni toate faptele vrednice de laudă, tot dosarul ireproșabil, totul este mărunțiș în fața lui

---

⁴² Gal. 6:4

Dumnezeu. Mai bine uită, pentru că îți asumi o povară prea cumplită.

Pocăința este grea pentru fiecare dintre noi pentru că are de-a face cu ce avem mai scump pe lume. Este greu să spui: "Zdrobește-mă, Doamne, sfărîmă-mă, pentru că nu mă mai suport; imaginea mea de sine este mult prea grea pentru mine!" În acele momente în care cedezi, Cristos spune: "Veniți la mine toți cei prea trudiți și prea împovărați de voi înșivă și eu vă voi da odihnă, un jug și o sarcină mult mai bună: sarcina celorlalți"

Dacă vrei să te suporti, să te porți și să te înalți pe tine, mai devreme sau mai târziu vei claca. Putem încerca să purtăm sarcini mai grele decât putem duce. Cînd avem noi înșine, membrii din comitet, păstori și episcopi, sarcini prea grele pe care nu le putem duce, sarcinile unor euri neconfiscate de Cristos, putem încerca la nesfîrșit să purtăm sarcinile altora, sarcinile din conducerea bisericilor, chiar cele ale comunităților și cultului. Dorim să devenim purtători de sarcini fără a ne smeri ca animalele de povară, fără a fi "proștii altora, fraierii tuturor", tuturor totul, fără a muri ca să nu mai trăim noi, ci Cristos să trăiască în noi.

Dorim glorie mărunte și titluri de slujitori – ce oximoron – uitînd că singura nădejde a slavei este Cristos în noi: "Căci nu mai trăiesc eu... Cristos în noi, nădejdea slavei!"

Cu ochiul deformat în privința blîndeții și a competențelor spirituale autentice, cu patimi nestinse și ambiții nemortificate nu-i putem ajuta pe frați. Suntem cele mai sigure victime, incompetenți spirituali, vrednici de rîs și gata de cădere. Dacă în primul rînd noi, păstorii sufletești, nu ne vom întoarce la adevărata, vechea și atît de primejdioasa pentru sine pocăință, competițiile fără competență autentică, victoriile de paradă sau culisele fără biruință de sine ne pot primejdui grav viața comunitară.

Întîi noi, păstori și conducători spirituali, ar trebui să fim reținuți în a lua poveri pe care nu le putem purta, pentru că nu

ne-am rezolvat propria povară – un eu mort față de sine. Să ne abținem la a deschide uși pe care Dumnezeu le ține închise. Să ne ferim a ne ridica în locuri din care putem cădea mai ușor, dacă nu ne-am făcut blînzi, una cu pămîntul, nimic înaintea Lui, dar tuturor totul.